

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. A. E.,**
nar. ,
státní příslušnost: Maroko,
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty
234, Vyšní Lhoty,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. CPR-39820-58/ČJ-2024-931200-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění

žalobce stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. CPR-39820-6/ČJ-2024-931200-ZZC, a to od 21. 1. 2025 do 20. 4. 2025, tj. o 90 dní. Dále bylo uvedeno, že podle § 125 odst. 3 téhož zákona nesmí doba trvání zajištění překročit v souhrnu 365 dnů, přičemž to se počítá od okamžiku omezení osobní svobody cizince.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se domnívá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. V úvodu žaloby poukázal na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), kdy skutkový stav dle žalobce nebyl řádně zjištěn, dále § 50 odst. 2 a 3 téhož zákona, kdy si žalovaný neopatřil dostatek podkladů, § 50 odst. 4 téhož zákona, žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, § 68 odst. 3 téhož zákona, odůvodnění je nedostatečné, není zřejmé, jaké úkony a v jakém čase budou ve věci činěny, § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, bylo možné použít zvláštní opatření, § 124 odst. 3 téhož zákona ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Dále namítl nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. K tomu uvedl, že žalovaný jako argument pro prodloužení zajištění zmínil, že na základě telefonických ověření s Velvyslanectvím Maroka ze dne 17. 12. 2024 a 7. 1. 2025 bylo zjištěno, že se dosud nepodařilo ověřit žalobcovu totožnost. Dále bylo uvedeno, že doba ověření může trvat i více než 90 dnů a vystavení náhradního dokladu trvá dalších 14 dnů či více, nebylo možné určit přesnou lhůtu potřebnou pro vyřízení těchto záležitostí. Ta je u zmíněného velvyslanectví individuální. Z důvodu nutnosti zajistit realizaci správního vyhoštění v doprovodu policistů formou spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění potřebných úkonů (zajištění letenek, tranzitu, převzetí cizince v zemi původu tamními orgány) trvat až měsíc. Dle žalobce žalovaný opomenul skutečnost, že nemožnost ověřit totožnost žalobce zapříčinil on sám, tj. žalovaný. Dne 6. 11. 2024 totiž obdržel od Velvyslanectví Maroka sdělení, že žádosti o ověření nebylo vyhověno, neboť zasláná daktyloskopická karta žalobce nebyla pro ověření totožnosti použitelná. Z odůvodnění rozhodnutí pak nevyplývá, v čem tato nepoužitelnost spočívala. Přestože žalovaný údajně poté obratem doručil na uvedené velvyslanectví potřebné karty, není jisté, že bude možné totožnost žalobce ověřit. Není tak ani zřejmé, zda bude možné zajistit žalobci náhradní doklad a realizovat správní vyhoštění. Účel zajištění nemůže být podle žalobce naplněn. Opětovné prodloužení zajištění v ZZC vnímá jako trest, kterým byl omezen na svobodě nezákonně a v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.
4. Žalobce dále namítl, že je potřeba, aby žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl veškeré kroky, které bude potřeba ve věci ještě učinit. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011 – 79 ze dne 19. 10. 2011. Napadené rozhodnutí uvádí, že nelze určit časový odhad pro vyřízení výše zmíněných náležitostí. Žalobce k tomu poukázal na to, že je zajištěn od 25. 7. 2024, tedy více než půl roku a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že bude zajištěn dále na dobu 90 dnů nebo dále po neurčenou dobu. Takto formulovaná délka zajištění nepřispívá právní jistotě a má za následek zhoršení psychického stavu žalobce. Z rozhodnutí vyplývá, že správní vyhoštění nelze prozatím realizovat. Dle žalobce je odůvodnění doby zajištění příliš obecné a neumožňuje posoudit, zda je odpovídající okolnostem případu žalobce, k tomu poukázal na závěry rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 4/2022 ze dne 26. 1. 2022 a rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 1 As 12/2009 – 61 ze dne 15. 4. 2009, kdy účel zajištění dle jeho názoru nemůže být naplněn.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na pobytovou historii žalobce a dosavadní vývoj věci, podmínky pro prodloužení zajištění zde byly splněny. Uvedl, že žalobce nemá v ČR stálou adresu, v budoucnu by chtěl bydlet u své přítelkyně. Neexistuje překážka

vycestování z jeho strany, v Maroku neměl problémy se stáním řízením, pouze s místními kmeny. Cestovní doklad ztratil v Turecku, poté nelegálně cestoval do EU, o nový doklad nežádal. Žalovaný žalobcem uváděný partnerský vztah s přítelkyní nevyhodnotil jako dlouhodobý, partneři spolu doteď byli v kontaktu spíše na dálku, což se vycestováním žalobce nezmění, případně může partnerka odcestovat s ním do Maroka. Nebyl shledán nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který neoprávněně pobýval v ČR. Žalobce zde nemá žádné vazby. V minulosti mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, kdy porušoval uložené povinnosti. Existuje nebezpečí, že nebude tyto respektovat ani do budoucna. Uložení zvláštních opatření by nebylo účelné. Žalobce se snažil odvrátit či pozdržet realizovatelnost správního vyhoštění opakovanými žádostmi o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále uvedl, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro prodloužení zajištění, neboť přes řádný postup správních orgánů dochází k prodlení na straně domovského státu žalobce ohledně vyřízení náležitostí pro realizaci správního vyhoštění.

6. Při jednání dne 10. 2. 2024 žalobce uvedl, že nebyl zajištěn na ulici, ale když se dostavil do zařízení a požádal o azyl.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Dle úředního záznamu ze dne 26. 7. 2024 se žalobce dne 25. 7. 2024 dostavil do PSC Zastávka, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Předložil formulář pro připojení víza s výjezdním příkazem platným do 14. 11. 2022. Bylo zjištěno, že o mezinárodní ochranu žádal již dvakrát, ale neúspěšně. Jednalo se tedy o další opakovanou žádost. Dále byl zjištěn záznam o tom, že žalobce je veden jako nežádoucí osoba, aktivní ENO od 27. 8. 2022 do 14. 11. 2025. Bylo mu v minulosti již opakovaně uloženo správní vyhoštění. Na území pobývá žalobce bez oprávnění k pobytu a bez dokladu.
9. Součástí správního spisu je dále kopie rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku ze dne 21. 3. 2022 a rozhodnutí o uložení správního vyhoštění na dobu 3 let ze dne 10. 8. 2022.
10. V rámci podání vysvětlení dne 25. 7. 2024 žalobce sdělil, že do ČR poprvé přicestoval v roce 2021, a to nelegálně z Turecka. Chtěl zde požádat o azyl. Za dobu, co je zde, o něj požádal již dvakrát, ale úspěšný nebyl. Bylo mu naopak uloženo správní vyhoštění na jeden rok a dostal výjezdní příkaz. Následně odcestoval do Španělska, to bylo v listopadu 2022. Do ČR se vrátil dne 24. 7. 2024, po celou dobu pobýval v EU. Byl ve Francii, Německu. Do ČR přijel znovu žádat o azyl. Během pobytu ve Španělsku se do ČR zastavoval, a to lednu a březnu 2024. Zdržuje se zde u přítelkyně, která je ukrajinské státní příslušnosti, seznámili se přes internet v listopadu 2023. Od roku 2022, kdy vycestoval, ji viděl pouze 10 dní. Přítelkyně neví, že zde žalobce je nelegálně. Než poprvé v ČR požádal o mezinárodní ochranu, dostal správní vyhoštění, poté nedostal ani azyl, ale místo toho obdržel výjezdní příkaz. Tehdy z ČR nevycestoval a přišel požádat o azyl podruhé. Nacházel se tou dobou v ČR nelegálně a bylo s ním opět vedeno řízení o správním vyhoštění. Ani podruhé azyl nezískal, opět obdržel výjezdní příkaz a odjel do Španělska. Ví, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na jeden rok, že i na tři roky, o tom nevěděl. Rozhodnutí převzal, ale nerozuměl mu, neboť bylo v češtině. Cestovní doklad nemá, ztratil jej v Turecku, a poté nelegálně cestoval do EU, o nový doklad nežádal. V minulosti pobýval v Opavě u kolegy z práce, kdy šlo o prodejnu kebabu. Nyní plánuje pobývat na adrese u přítelkyně v Jilemnici. Na nájmu

se nijak podílet nebude. Zamýšlí pracovat v kebabu a vydělat si tak 25 000 Kč, žádný příjem nemá. V Maroku má rodiče, sestry a bratry, je s nimi v kontaktu. K legalizaci pobytu neučinil žádné kroky. Přítelkyni viděl naposledy v březnu 2024, kdy u ní byl v ČR na návštěvě, nyní je přítelkyně na dovolené v Itálii. Jejich vztah je silný. Je zdravý, zdravotní pojištění nemá. Nyní má asi 6 000 Kč. Překážku vycestování do Maroka nemá, nemá tam žádné problémy se státními orgány, má pouze potíže s místními kmeny. Pokud by přítelkyně souhlasila, mohou žít v jiné zemi.

11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. CPR-39820-6/ČJ-2024-931200-ZZC, bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, délka zajištění byla stanovena na 100 dní ode dne omezení osobní svobody, tedy od 25. 7. 2024 do 1. 11. 2024.
12. Dále je součástí správního spisu poučení žalobce o možnosti dobrovolného návratu ze dne 25. 7. 2024, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu ze dne 26. 7. 2024. Dále je obsažena informace o tom, že dne 30. 7. 2024 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
13. Dle úředního záznamu ze dne 9. 10. 2024 byla dále dotazována přítelkyně žalobce. Ta mj. potvrdila seznámení přes internet, měli se seznámit v říjnu 2023, potvrdila též skutečnost, že žalobce jí nijak nepřispíval na bydlení, trvale spolu nikdy nebydleli. Žalobce ji měl navštívit v březnu a květnu 2024. V lednu 2024 odjel do Španělska, od října 2023 do ledna 2024 se setkávali asi dvakrát v týdnu. Po zajištění přítele navštívila, neví, zda by s ním odcestovala do Maroka.
14. Správní spis obsahuje dále sdělení ŘSCP ze dne 23. 10. 2024, v kterém byly popsány dosud provedené kroky. Z vyjádření plyne, že veškeré potřebné dokumenty byly dne 21. 8. 2024 odeslány do Velvyslanectví Marockého království v ČR (dále též „Velvyslanectví Maroka“ nebo „velvyslanectví“). Vzhledem k tomu, že nebyla poskytnuta žádná odpověď, byl dne 17. 9. 2024 na velvyslanectví učiněn dotaz. K dotazu bylo sděleno, že proces ověřování totožnosti probíhá. Dne 23. 10. 2024 byl u konzulky učiněn opětovný dotaz. Konzulkou bylo sděleno, že od marockých úřadů stále neobdrželi žádné sdělení k totožnosti žalobce. Až tyto informace obdrží, neprodleně budou předány. ŘSCP poukázalo na to, že je nuceno vyčkat reakce marocké strany. Od začátku roku 2024 do 23. 10. 2024 bylo požádáno o ověření totožnosti u 4 osob státní příslušnosti Marocké království. Z toho u třech osob byla totožnost ověřena a u dvou osob došlo k vydání náhradního dokladu. ŘSCP dále uvedlo, že doba ověření může trvat i více než 90 dnů a vydání náhradního dokladu trvá minimálně dalších 14 dnů. Po vydání dokladu bude vzhledem k odmítnutí návratu ze strany žalobce nutné realizovat správní vyhoštění, k čemuž bude zapotřebí zajistit příslušné náležitosti – letenky, doprovod atd., spolupráce a logistické zabezpečení může trvat až jeden měsíc. Doba ověřování totožnosti je u marockých orgánů individuální a nepředvídatelná, velvyslanectví ale spolupracuje.
15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2024, č. j. CPR-39820-42/ČJ-2024-931200-ZZC, bylo zajištění žalobce prodlouženo, a to od 2. 11. 2024 do 20. 1. 2025, tj. o 80 dnů.
16. Zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2024, č. j. 21 A 51/2024 – 38 žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl.

17. Ve správním spise je dále založeno sdělení ŘSCP ze dne 8. 1. 2025, ve kterém je uvedeno, že dne 6. 11. 2024 obdrželo ŘSCP od Velvyslanectví Maroka sdělení, že žádosti o ověření totožnosti nebylo vyhověno, neboť zaslaná daktyloskopická karta nebyla použitelná. ŘSCP proto obratem doručilo na zmíněné velvyslanectví všechny dostupné daktyloskopické otisky žalobce. Dne 10. 12. 2024 a 17. 12. 2024 byl opět učiněn dotaz k ověření totožnosti, bylo sděleno, že velvyslanectví otisky předalo do Maroka. Dne 7. 1. 2025 byl učiněn další dotaz, marocká konzulka odpověděla, že vyčkává reakce příslušných orgánů. ŘSCP dále zopakovalo, že je ve svém postupu závislé na součinnosti marocké strany, přičemž bylo znovu uvedeno, že není možné uvést žádný přesný časový odhad doby potřebné pro dokončení procesu ověření totožnosti a vydání dokladu. Doba ověření může trvat i víc než 90 dnů, vydání dokladu minimálně dalších 14 dnů, zajištění náležitostí pro realizaci správního vyhoštění až jeden měsíc. Není možné odhadnout dobu potřebnou ve věci žalobce, avšak marocké velvyslanectví spolupracuje.
18. V návaznosti na toto vyjádření bylo dne 13. 1. 2025 napadeným rozhodnutím zajištění žalobce znovu prodlouženo, a to od 21. 1. 2025 do 20. 4. 2025, tj. o 90 dnů.
19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
21. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
22. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
23. Podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání*

nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.

24. Podle § 125 odst. 3 téhož zákona *doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
25. Žalovaný v úvodu rozhodnutí shrnul pobytovou situaci žalobce. Z té vyplynulo, že žalobce dne 8. 4. 2021 požádal v ČR poprvé o udělení mezinárodní ochrany. Řízení bylo ukončeno zamítnutím žaloby s nabytím právní moci ke dni 1. 6. 2022. Druhou žádost podal dne 5. 7. 2022, řízení bylo krajským soudem pravomocně zastaveno ke dni 14. 10. 2022. Následně žalobce obdržel výjezdní příkaz s platností do 14. 11. 2022. Dále bylo zjištěno, že dne 21. 3. 2022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, rozhodnutím ze dne 10. 8. 2022 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Dne 25. 7. 2024 byl žalobce kontrolován v PSC Zastávka v rámci podání třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci toho bylo uvedeno, že žalobce měl přicestovat do ČR dne 24. 7. 2024 ze Španělska. Žalovaný konstatoval naplnění podmínek pro opakované prodloužení zajištění žalobce.
26. K námitce, že ze strany žalovaného nebylo užito zvláštních opatření na místo zajištění, soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.
27. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
28. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vycestování/vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
29. Žalovaný se k možnosti aplikace zvláštních opatření podrobně vyjádřil na straně 6 – 8 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobci byla v minulosti uložena povinnost vycestovat, měl uloženo správní vyhoštění, povinnosti však nerespektoval, není zde tedy jistota ani dodržování jakýchkoli opatření do budoucna. Žalobce porušoval právní předpisy ČR, kdy podmínkou uložení zvláštních opatření je skutečnost, že lze očekávat jejich dodržování ze strany cizince, což v případě žalobce nebylo naplněno.

30. K možnosti dle písm. a) předmětného ustanovení žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil tam předepsanou povinnost. Na území ČR nemá žádný povolený pobyt, sdělil sice, že zde má adresu, kde by se mohl zdržovat, ale nejsou dány žádné záruky, že by tak skutečně učinil. Je naopak reálné, že by se žalobce opět vyhýbal realizaci uložených povinností.
31. Nebylo možné ani použití zvláštního opatření ve formě finanční záruky, tj. dle písm. b) uvedeného ustanovení zákona. Žalobce sdělil, že disponuje pouze částkou 6 000 Kč. Žalovaný neshledal ani dostatečnou jistotu, že by žalobce dodržoval opatření dle písm. c) a d) uvedeného ustanovení, k tomu dodal, že žalobce cestoval do Španělska, poté opakovaně navštěvoval svou přítelkyni, přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění.
32. Soud k této námitce uvádí, že žalobou nyní napadené rozhodnutí je rozhodnutím o druhém prodloužení zajištění žalobce, kdy žalovaný se zcela dostatečně věnoval zhodnocení otázky možného uložení zvláštních opatření i ve svých předchozích rozhodnutích týkajících se zajištění žalobce. Vzhledem k tomu, že zde od doby rozhodování o zajištění, respektive jeho dřívějším prodloužení, nenastaly u žalobce žádné zásadní změny, lze odkázat i na odůvodnění těchto rozhodnutí.
33. U žalobce nebylo uložení zvláštních opatření představitelné. Jakkoli žalobce žalovanému uvedl pobytovou adresu, konkrétně zmínil, že by se mohl zdržovat u své přítelkyně, nemůže tato skutečnost sama o sobě v žádném případě převážit nad všemi souvislostmi jeho pobytové historie, kdy soud má také shodně s žalovaným za to, že žalobce by ani k adrese přítelkyně nic nevážalo, není zde záruka, že by žalobce opět porušil uložené povinnosti. V případě žalobce nebylo možné ani použití finanční záruky, neboť uvedl, že má k dispozici pouze 6 000 Kč. Ke své finanční situaci dále dodal, že měl v úmyslu v ČR pracovat v prodejně kebabu a vydělat si 25 000 Kč, nicméně vzhledem k absenci pobytových dokladů jsou tato tvrzení žalobce v dané situaci irelevantní.
34. Žalobce dne 25. 7. 2024 vypověděl, že poté, co obdržel v roce 2022 výjezdní příkaz, cestoval do Španělska, odtamtud též do Francie a Německa, zároveň měl jezdit do ČR navštěvovat svou přítelkyni. Soud v této souvislosti uvádí, že žalobce sdělil, že vycestoval z ČR do Španělska až na základě druhého rozhodnutí o správním vyhoštění, což mělo být v listopadu 2022, po celou dobu se však měl nacházet v EU. Dále sdělil, že v lednu a březnu 2024 měl jet do ČR navštívit přítelkyni. Žalobcova přítelkyně nicméně k témuž dotazu uvedla, že žalobce do Španělska vycestoval v lednu 2024 a navštívit ji měl přijet v březnu a květnu 2024. Od seznámení z října 2023 do ledna 2024 se dle partnerky setkávali dvakrát v týdnu. Tvrzení žalobce ohledně jeho vycestování v listopadu 2022 tak není v kontextu výpovědi přítelkyně příliš přesvědčivé, kdy nadto ani vycestováním do Španělska by nesplnil povinnost rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy měl opustit nejen ČR, ale i EU, což neučinil.
35. Ostatně nesrovnalosti v žalobcově výpovědi nejsou ojedinělé, kdy soud poukazuje na obsah výpovědi žalobce shrnutý v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 8. 2022, kde žalobce mj. též sdělil, že z Turecka cestoval ilegálně za pomoci převaděčů, přičemž cestovní doklad mu byl odebrán. Poté se přesouval spolu s kamarádem různými způsoby včetně cesty v návěsu kamionu, než byl odhalen řidičem. Z důvodu vyčerpání se poté měl žalobce dostavit na policii. Uvedl také například, že ČR nebyla jeho cílovou zemí. Oproti tomu žalobce ve výpovědi ze dne 25. 7. 2024 zmínil, že chtěl v ČR žádat o azyl. Dále též odchýlně uvedl, že svůj cestovní doklad měl ztratit v Turecku. Žalobce zároveň v ČR již dvakrát neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, v roce 2024 podal třetí žádost, přičemž soud má za to,

že se jedná zjevně o účelový postup žalobce prodloužit si zdejší pobyt. Není zde žádná záruka, že by se byl schopen nacházet dlouhodobě na stanovené adrese a dodržovat jakékoli povinnosti mu stanovené správními orgány. Lze dodat, že ke třetí azylové žádosti žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu sdělil, že i toto řízení bylo již ukončeno, a to dne 31. 7. 2024. Sdělil též, že žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, nicméně té nebyl přiznán odkladný účinek, a to pravomocně ke dni 22. 8. 2024.

36. Jinou odlišností je, že žalobce byl dne 25. 7. 2024 mj. tázan též na to, zda v minulosti používal nějaká jiná jména. Sdělil, že nikoli, nicméně lustrací žalovaný zjistil, že u žádosti o mezinárodní ochranu X bylo u žalobce uvedeno jméno M. A. D., tedy dané opět rozhodně neprokazuje žalobcovu věrohodnost pro uložení jakýchkoli opatření.
37. Soud se plně shoduje také se závěrem žalovaného, že partnerský vztah žalobce není natolik intenzivní, aby mohl být překážkou realizace jeho správního vyhoštění, kdy partneři spolu nesdílí společnou domácnost a vídali se pouze občasně v rámci žalobcových návštěv. Přestože žalobce sdělil, že jejich vztah vnímá jako silný, neodpovídá tomu jeho tvrzení, že měl partnerku od roku 2022, kdy dle svého sdělení vycestoval, vidět pouze 10 dní. Dané jednak neodpovídá tomu, že s přítelkyní měl žalobce seznámit až na podzim roku 2023, zároveň soud poukazuje na již zmíněnou nesouladnost výpovědi žalobce a jeho přítelkyně, která uvedla, že se s žalobcem měli vídat v době od listopadu 2023 do ledna 2024 dvakrát v týdnu a žalobce měl odjet až v lednu 2024. Žalobce je v každém případě zvyklý udržovat kontakt s přítelkyní na dálku, tak ostatně činí i ohledně svých rodinných příslušníků, jak též uvedl. Dle soudu je zde možné i řešení, aby se partnerka odstěhovala z ČR spolu s žalobcem, jak bylo žalovaným též zmíněno.
38. K tomu lze odkázat i na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu č. j. 21 A 51/2024 – 38 ze dne 29. 11. 2024, ve věci žaloby proti rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění žalobce o 80 dnů, ve kterém zmínil: „*Žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nelze přisvědčit. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zhodnotila soukromé a rodinné poměry žalobce a přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí na osobní sféru žalobce. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky nesdílí společnou domácnost s žádnou osobou. Žalobce je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a sourozenci žijí v zemi původu. S přítelkyní, jež ani nevěděla o nezákonnosti jeho pobytu, se od roku 2022 viděl jen deset dnů, nikdy spolu nebydleli. Jak bylo zjištěno z vytěžení žalobcovy přítelkyně, od října 2023, kdy se seznámili přes internet, ji žalobce v Jilemnici navštívil třikrát, kdy u ní pobýval maximálně dva dny, po zajištění ho dvakrát navštívila v záchytu. Žalobce v České republice o nikoho nepečuje, nežijí zde žádní jeho jiní příbuzní či rodinní příslušníci a, jak sám také uvedl, nemá zde žádný majetek, žádné dluhy ani pohledávky. Ve vztahu k závažnosti ohrožení zájmů společnosti tak podle žalované nepředstavuje napadené rozhodnutí nepřiměřený zásah do osobní sféry žalobce. Soud s právním názorem žalované souhlasí.*“
39. Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou ohledně nepřiměřené délky zajištění. K té lze uvést, že obdobnou námitkou se zdejší soud již zabýval, a to ve výše citovaném rozsudku ze dne 29. 11. 2024, č. j. 21 A 51/2024 – 38, kde uvedl: „*Soud se dále zabýval žalobcovou námitkou, že doba trvání prodloužení zajištění byla v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem, a i v tomto případě dospěl k závěru, že námitka není důvodná. Z rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, plyne, že hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, resp. o jeho prodloužení, uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných*

k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. V citovaném rozsudku NSS uvedl: „Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).“ Žalovaná dostala shora předestřeným judikaturním požadavkům. Uvedla, že od Velvyslanectví Marockého království dosud neobdržela odpověď na žádost o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, teprve poté bude realizováno správní vyhoštění žalobce do země původu. Bude však nutné zajistit pro doprovázející policisty letenky do Maroka a zajištění převzetí žalobce policejními orgány země původu. Žalovaná tedy dosud nemohla realizovat správní vyhoštění, jelikož žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Podle žalované sice aktuálně nelze přesně určit časový interval pro realizaci vyhoštění, nicméně ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu v době prodloužení zajištění je možné, přičemž doba prodloužení trvání zajištění o 80 dnů se jeví přiměřenou. V tomto ohledu nelze žalované nic vytknout, odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k délce prodloužení zajištění je podrobné a přezkoumatelné. Žalovaná tak dostala požadavkům kladeným na odůvodnění délky prodloužení zajištění cizince, když uvedla naplánované kroky pro realizaci správního vyhoštění v souladu se závěry soudní rozhodovací praxe. Soud se neztotožňuje s námitkou, že by rozhodnutí žalované bylo netransparentní, je z něj naopak jednoznačně zřejmé, proč bylo přistoupeno k prodloužení zajištění, a to o 80 dnů. Takto stanovená délka prodloužení zajištění odpovídá ust. § 125 odst. 1 z.p.c. a soud ji neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu.“

40. Jak plyne z dosavadního vývoje zajištění žalobce, je ten sice je na území ČR zajištěn již po poměrně značnou dobu (100 + 80 + nově 90 dnů), nicméně primárním důvodem tohoto postupu byla jeho předchozí pobytová historie, která jiné řešení než zajištění neumožňovala. Žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, vystaven výjezdní příkaz, uložené povinnosti neplnil. Zároveň je z hlediska délky zajištění podstatné, že zákonný limit pro zajištění dosud nebyl naplněn, zajištění se stále pohybuje v mezích zákonného rozmezí dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, respektive § 125 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Zajištění bylo prodlužováno z důvodu dosud neukončeného procesu ověřování totožnosti žalobce a současně vedené žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu. V tomto ohledu soud z hlediska délky zajištění vnímá jako podstatné, že v dané věci byla správním spisem dokumentována zcela dostatečná a adekvátní aktivita žalovaného a souvisejících orgánů, kdy správní spis obsahuje řadu informací o tom, jak bylo průběžně ve věci postupováno. Ve správním spise je založeno poučení žalobce o možnosti dobrovolného návratu ze dne 25. 7. 2024, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu ze dne 26. 7. 2024.
41. Správní spis obsahuje dále sdělení ŘSCP ze dne 23. 10. 2024, v kterém byly popsány dosud provedené kroky. Z vyjádření plyne, že veškeré potřebné dokumenty byly dne 21. 8. 2024 odeslány do velvyslanectví. Vzhledem k tomu, že nebyla poskytnuta žádná odpověď, byl dne 17. 9. 2024 na velvyslanectví učiněn dotaz. K dotazu bylo sděleno, že proces ověřování totožnosti probíhá. Dne 23. 10. 2024 byl u konzulky učiněn opětovný dotaz. Konzulkou bylo sděleno, že od marockých úřadů stále neobdrželi žádné sdělení k totožnosti žalobce. Až tyto informace obdrží, neprodleně budou předány. ŘSCP poukázalo na to, že je nuceno vyčkat reakce marocké strany. Od začátku roku 2024 do 23. 10. 2024 bylo požádáno o

ověření totožnosti u 4 osob státní příslušnosti Marocké království. Z toho u třech osob byla totožnost ověřena a u dvou osob došlo k vydání náhradního dokladu. ŘSCP dále uvedlo, že doba ověření může trvat i více než 90 dnů a vydání náhradního dokladu trvá minimálně dalších 14 dnů. Po vydání dokladu bude vzhledem k odmítnutí návratu ze strany žalobce nutné realizovat správní vyhoštění, k čemuž bude zapotřebí zajistit příslušné náležitosti – letenky, doprovod atd., spolupráce a logistické zabezpečení může trvat až jeden měsíc. Doba ověřování totožnosti je u marockých orgánů individuální a nepředvídatelná, velvyslanectví ale spolupracuje.

42. Ve správním spise je dále založeno sdělení ŘSCP ze dne 8. 1. 2025, ve kterém je uvedeno, že dne 6. 11. 2024 obdrželo ŘSCP od velvyslanectví Maroka sdělení, že žádosti o ověření totožnosti nebylo vyhověno, neboť zaslaná daktyloskopická karta nebyla použitelná. ŘSCP proto obratem doručilo na zmíněné velvyslanectví všechny dostupné daktyloskopické otisky žalobce. Dne 10. 12. 2024 a 17. 12. 2024 byl opět učiněn dotaz k ověření totožnosti, bylo sděleno, že velvyslanectví otisky předalo do Maroka. Dne 7. 1. 2025 byl učiněn další dotaz, marocká konzulka odpověděla, že vyčkává reakce příslušných orgánů. ŘSCP dále zopakovalo, že je ve svém postupu závislé na součinnosti marocké strany, přičemž bylo znovu uvedeno, že není možné uvést žádný přesný časový odhad doby potřebné pro dokončení procesu ověření totožnosti a vydání dokladu. Doba ověření může trvat i víc než 90 dnů, vydání dokladu minimálně dalších 14 dnů, zajištění náležitostí pro realizaci správního vyhoštění až jeden měsíc. Není možné odhadnout dobu potřebnou ve věci žalobce, avšak marocké velvyslanectví spolupracuje.
43. Žalovaným bylo vycházeno z těchto skutečností, kdy z důvodu, že délka zajištění stanovená v předchozích rozhodnutích nepostačovala k ukončení procesu ověření totožnosti a vydání dokladu, bylo zajištění žalobce dále prodlouženo.
44. Spisovým materiálem bylo jednoznačně doloženo, že ve věci žalobce řádně probíhá proces ověřování jeho totožnosti proces žádosti o vyřízení náhradního dokladu. Jakkoli dosud nebyl dokončen, z ničeho neplyne, že by bylo odstranění této překážky realizace správního vyhoštění nemožné a že by se nemělo podařit totožnost ověřit a zajistit žalobci náhradní doklad. Soud připomíná, že délka trvání tohoto procesu nezáleží pouze na jednání českých správních orgánů, ale je zde nezbytná spolupráce s dalšími subjekty (státní orgány a Velvyslanectví Maroka), která tento proces komplikuje a prodlužuje, přičemž zdejší orgány jsou nuceny vyčkat reakce daných subjektů domovského státu žalobce a nemohou ovlivnit rychlost řízení z jejich strany. Ani nemožnost přesného časového odhadu dokončení ověření totožnosti a vydání dokladu nic nemění na tom, že nebylo zjištěno, že by realizace správního vyhoštění v době prodloužení zajištění byla vyloučena.
45. Co se týče Maroka, zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že délka vyřízení dokladu a ověřování totožnosti jeho občanů není nikdy předem známa, jak ostatně uvedl i žalovaný, který zmínil, že tato je vždy individuální. Dané však bez dalšího není důvodem k závěru o nerealizovatelnosti správního vyhoštění, respektive vycestování cizince. Zdejší soud se obdobným případem zabýval například v rozsudku č. j. 16 A 10/2023 – 38 ze dne 9. 5. 2023, ve kterém uvedl, že: „Co se týče možnosti realizace správního vyhoštění občanů Maroka, soud dále uvádí, že východiskem pro prodloužení zajištění je realizovatelnost účelu zajištění cizince, tj. jeho vyhoštění. Cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, č. 3628/2017 Sb. NSS,

bod 10). Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43). Nutno podotknout, že v řízení o prodloužení zajištění nebylo nutné postavit najisto, že vyhoštění stěžovatele bude skutečně možné. Postačilo posouzení potenciality vyhoštění (NSS č. j. 10 Azs 29/2020 – 28). Vzniká tak otázka definice potenciality vyhoštění zajištěného cizince v případě problematického procesu ověřování totožnosti cizince jakožto prvotního předpokladu realizace vyhoštění. Pokud země původu odmítá spolupracovat při ověřování totožnosti cizince, je dána překážka vyhoštění a tedy i zajištění. Výslovné odmítnutí mezinárodní spolupráce bude zřejmě výjimečný jev, lze více očekávat stav nepředvídatelné a laxní spolupráce ze strany země původu. V takovém případě je potencialita vyhoštění určena kvantitativní úspěšností dokončení procesu ověření totožnosti zajištěných cizinců. Soud se ztotožňuje s rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 44/2022 – 18 a č. j. 22 A 25/2022 – 21, že 3 % pravděpodobnost ověření totožnosti zajištěných cizinců u zastupitelského úřadu Maroka nedosahuje požadované četnosti, aby bylo možné považovat vyhoštění zajištěného státního příslušníka Maroka bez dalšího za potenciálně možné. Pokud by soud akceptoval takto nízkou míru úspěšnosti ověření totožnosti zajištěných cizinců, musel by akceptovat i nižší jednotky procent, kdy níže klesat lze jen dvakrát (2 a 1 %). Jakkoli význam pojmu potenciální značí možné, uskutečnitelné, při restriktivním výkladu nikoli vyloučené, je nutné v případě znalosti výskytu naplnění případné potenciality nalézt kvantitativní hranici určující potencialitu, pokud má skutečně platit zásada, že zajištění cizince je mimořádné opatření se zřetelem k významu ochrany osobní svobody jednotlivce. Smyslem společné azylové i pobytové evropské politiky není pouhá existence jejich procesních institutů, nýbrž skutečné naplnění jejich cílů. Avšak ani v uvedených rozsudcích Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 44/2022 – 18 a č. j. 22 A 25/2022 – 21 nebyla nízká úspěšnost ověření totožnosti marockých státních příslušníků výlučným důvodem pro zrušení jejich zajištění, nýbrž východiskem pro zjištění nepřezkoumatelnosti doby zajištění. Tedy „pouze“ kladla na žalovaného vyšší nároky na odůvodnění doby zajištění, viz. rozsudek č. j. 22 A 25/2022 – 21 : Výše uvedené závěry jistě nelze zobecnit tak, že by do budoucna bylo zajištění občanů Maroka za účelem správního vyhoštění vyloučeno, okolnosti komunikace se zastupitelským úřadem se mohou v čase měnit. Za současné situace však napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť odůvodnění doby zajištění vůbec neodpovídá okolnostem nynější věci, v níž naopak lze důvodně pochybovat o naplnění účelu zajištění. Dle rozsudku č. j. 41 A 44/2022 – 18 neurčité odůvodnění rozhodnutí o zajištění na 90 dnů ovšem nemůže podle krajského soudu obstát. Pokud žalovaná nedokázala přesněji odhadnout, jak dlouho budou jednotlivé fáze vyhošťovacího procesu trvat, měla ve světle výše citované judikatury a konstantní praxe zdejšího soudu zajistit žalobce na kratší dobu (než 90 dní).

46. (...) V dané věci však má soud za to, že takto nízká pravděpodobnost ověření totožnosti zajištěného cizince má relevanci ve smyslu překážky realizace vyhoštění, nikoli však natolik absolutní, aby bez dalšího vyloučila zajištění cizince, neboť jednou zjištěný údaj o nízké míře ověření totožnosti státních příslušníků určité země by vedl k vyloučení jakéhokoli dalšího cizince tvrdícího shodnou státní příslušnost, aniž by bylo možné dosud nepříznivou míru ověření totožnosti takových cizích státních příslušníků zvrátit, neboť žalovaný nebude provádět ověření totožnosti cizince, který není zajištěn, kdy lze presumovat neúčinnost zvláštního opatření a následnou nedosažitelnost cizince, a tím i zmaření jeho vyhoštění. V případě nízké míry ověření totožnosti cizince určité země je rozhodné, zda země původu cizince účinně komunikuje s ŘSCP, neboť nelze vyloučit nepravdivá tvrzení cizinců ohledně státní příslušnosti. Zejména je nutné akceptovat skutečnost,

že možnost ověřit totožnost v zemi původu cizince bude diametrálně odlišná od ČR, s čímž počítá § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Soud si je vědom preventivního účinku zajištění ve smyslu vytvoření překážky pro tranzitní trasy ilegálních uprchlíků přes území ČR, ale bez ohledu na zvýšenou ochranu práva na osobní svobodu, má za to, že nelze pominout účel samotného zajištění. Účelem zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců není potrestat cizince, případně pozdržet jeho tranzit do cílové země, ale vytvořit předpoklady pro jeho vyhoštění. Není tak účelné zajišťovat cizince, u něhož je možnost realizace vyhoštění v zásadě mizivá. Vždy bude rozhodný souběh skutkových okolností – nižší pravděpodobnosti ověření totožnosti cizince bude odpovídat požadavek o to intenzivnější aktivity českých orgánů za účelem zjištění identity cizince. Z obou sdělení ŘSCP vyplynulo, že proces ověřování totožnosti žalobce marockými úřady probíhal, byla dána možnost potvrzení nebo vyvrácení jeho totožnosti, a tedy i potencialita jeho vyhoštění. Prvotní zajištění marockého státního příslušníka dle soudu není vyloučeno, avšak s každým dalším prodloužením doby jeho zajištění bude úměrně delší době zajištění růst požadavek na osvědčení potenciality jeho vyhoštění. To bylo v nynější věci adekvátně naplněno.“

47. Citované závěry jsou plně platné a použitelné i pro nynější případ žalobce, kdy, jak soud ověřil ze správního spisu, bylo ve věci průběžně postupováno a byly činěny kroky k dokončení procesu ověření totožnosti a vydání dokladu. Rovněž bylo uvedeno, jaké kroky ještě bude třeba učinit. Poukázat lze také na vyjádření ŘSCP ze dne 23. 10. 2024, kde zmínilo, že od začátku roku 2024 do 23. 10. 2024 bylo požádáno o ověření totožnosti u 4 osob státní příslušnosti Marocké království, přičemž totožnost byla ověřena u třech z nich a doklad byl vydán dvěma, tedy nelze hovořit o tom, že by byla realizace správního vyhoštění nemožná.
48. Soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že by nemožnost ověřit jeho totožnost primárně zavinil žalovaný. Žalobce v rámci této své argumentace zcela opomíjí, že potřebu ověřovat jeho totožnost a vystavovat náhradní doklad zavedl předně sám svým protiprávním jednáním, kdy ilegálně migroval do ČR. Soud v této spojitosti poukazuje na žalobcovo sdělení, že cestoval z Turecka, kde svůj doklad ztratil, přičemž o nový doklad nežádal. Soud v této souvislosti připomíná, že podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je povinností cizince pobývat na území (ČR) pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Soud nadto poukazuje na nesrovnalosti žalobcovy výpovědi, kdy z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 8. 2022 plyne, že žalobce tehdy uvedl, že z Turecka cestoval za pomoci převaděčů a doklad mu měl být odebrán, tedy poskytl zcela odlišné informace.
49. Je pravdou, že z vyjádření ŘSCP ze dne 8. 1. 2025 vyplynulo, že dne 6. 11. 2024 obdrželo ŘSCP od Velvyslanectví Maroka sdělení, že žádosti o ověření totožnosti nebylo vyhověno, neboť zasláná daktyloskopická karta nebyla použitelná. ŘSCP nicméně vzhledem k tomu obratem doručilo na zmíněné velvyslanectví dostupné daktyloskopické otisky žalobce. Dne 10. 12. 2024 a 17. 12. 2024 byl opět učiněn dotaz k ověření totožnosti, bylo sděleno, že velvyslanectví otisky předalo do Maroka. Dne 7. 1. 2025 byl učiněn další dotaz, marocká konzulka odpověděla, že vyčkává reakce příslušných orgánů. Soud považuje snahu ŘSCP za dostatečně dokumentovanou, kdy byl opakovaně činěn dotaz na stav řízení. Dle soudu nelze vyloučit, že se během procesu ověřování objeví nějaké nepředvídatelné komplikace, podstatné je, zda je možné je řešit a jakým způsobem je ze strany českých orgánů reagováno, přičemž v dané věci soud žádné pochybnosti neshledal, jestliže ŘSCP naopak obratem napravilo zjištěné vady. Žalobce poukázal na to, že není zřejmé, v čem spočívala nepoužitelnost daktyloskopické karty, což sice nebylo zjištěno, nicméně lze se domnívat, že tímto důvodem byla nedostatečná kvalita otisků, kdy tomu odpovídá i postup žalovaného – opětovné zaslání otisků žalobce marocké straně.

50. Lze dodat, že kromě absence cestovního dokladu nebyla zjištěna ani žádná jiná překážka realizace správního vyhoštění.
51. Ze shora uvedených důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
52. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci samé úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 2. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce